

צדק - אולי יש חיה

אלין מלמוד

והיא אוש אוכל בנו בכל פה. הכול הולך ומידרדר, תחושת חוסר האונים הולכת וגדלה. הפסקנו לקוות, להרגיש נחמה או לצפות לעתיד טוב יותר. ככל שהזמן חולף אנו נאטמים לסביבה ומתחילים לדאוג רק לעצמנו ולעסוק רק במלחמת ההישרדות היומיומית. אין הכוונה לכך שאנשים לא מוכנים לעבוד קשה ולבנות את עצמם או לעזור איש לרעהו, אך למי נותר הזמן לעסוק בדברים שברומו של עולם כמו לדאוג לקבוצות החלשות בחברה, כגון תנועות הנכים או להילחם באוכלי החינם, כגון בני הישיבות. מאין לוקחים את הכוח לכך???

את חוסר הצדק הפרטי שלי הרגשתי היטב על בשרי לפני כמספר שבועות כאשר טעיתי והשארתי את התיק האישי שלי ברכב לדקות ספורות והלכתי. כאשר שבתי לרכב, ממרחק של מטרים ספורים, הבחנתי שהחלון שבור לרסיסים. הצצתי פנימה, התיק שלי כבר לא היה שם. זו הייתה תוספת "נחמדה" ליום שהיה קשה עבורי גם כך.

במהלך כל אותו היום הסתובבתי עם חברתי בתל-אביב בחיפושים אינטנסיביים אחר דירה שכורה. בשעות הערב, עוד לפני הפריצה כבר היה מצב רוחי ירוד למדי. לא היה לי מושג כיצד אדם צעיר במדינה הזו יכול לפרנס את עצמו לנוכח המחירים האסטרונומיים של כל דבר. כן, אני יודעת, חוקים הם חוקים, כללים הם כללים ונהלים הם נהלים אך למה לכל הרוחות אני מקבלת משכורת זעומה בשקלים אך אמורה לשלם את שכר הדירה שלי בדולרים?! ואז, עם כל המחשבות שלי על כמה שהחיים קשים, הבחנתי בחלון השבור... בעודי עומדת שם המומה, נטולת כל יכולת מילולית אך בעלת יכולת צווחות מדהימה, הבנתי שצריך לפעול מהר, גם בלי עשתונות ולהגיע למשטרה. אספתי את עצמי, התקשרתי לחבר שיבוא לתמוך בי נפשית (בדיעבד, עדיף היה אילו נשאר בביתו), ונסענו לתחנת המשטרה הקרובה. ושם, כאילו לא הספיקה לי עגמת הנפש וחילול הפרטיות שלי, נתקלתי בחבורת שוטרים אפתיים אשר ציון מנת משכלם עלולה להביך אפילו את הדף הזה (וסליחה על ההכללה הגסה). היחס אליי היה מחפיר ומעליב. חוסר המקצועיות והאווירה הכללית בתחנה הזו יכלו לעצבן ולדכא גם את המאושר באדם. אפילו עט שבו אוכל למלא את דוח התלונה לא נמצא שם. בחיי!!!

מצאתי את עצמי עומדת שם, נבוכה, כועסת על עצמי, כועסת

במהלך כל חיינו, תפיסות מופשטות וגבוהות היו מנת חלקנו, בבית, בבית הספר, בצבא, באוניברסיטה ובעבודה. השנים עוברות ובמהלכן אנו עוברים תהפוכות, מפנים, מכות כואבות ומשברים ואט אט התפיסות נהיות ברורות יותר, ממשיות וקיומיות מאוד. אם כי לא את כולן אנו מבינים לגמרי. כבוגרת החוג למדעי ההתנהגות למדתי רבות על אידאליים, מצבים חברתיים ותאוריות סוציולוגיות ופסיכולוגיות על איך העולם שבו אנו חיים "צריך" להיות ולהיראות. מספסל הלימודים נדמה היה לי שאוכל לשנות את כל העולם, ואם לא את כולו, אז לפחות את העולם הקטן שמסביבי. אלוהים, כמה תמימה הייתי...

אבל לא הייתי לבד, כמוני היו עוד רבים וטובים. הזמן המשיך בשלו, אנחנו המשכנו בשלנו - לחיות עם האידאליים שלנו והנורמות הקונפורמיסטיות יותר והקונפורמיסטיות פחות, אלו שנראו לנו הכי צודקות והכי נכונות. אך החיים עשו את שלהם והמציאות האישית והחברתית טפחה על פנינו. באופן אישי היה נדמה לי שכל אחד ואחת מחבריי לספסל הלימודים, יכבוש את העולם ברגע שיסיים את חוק לימודיו, וביניהם גם אנוכי. גם חבריי מחוגים ומתחומים אחרים חשבו כך. חשנו שאנו נושאי הדגל, שאנו בעלי החזון, החלומות, הרצון והשאיפות ללא גבולות. אך השנה, יותר מכל תקופה אחרת במדינה הזו, כל החלומות והתקוות התפוגגו והתנפצו מאלף ואחת סיבות שידועות לכולם, ונהיה ממש קשה להגשים את עצמנו ואת החלומות הגדולים שליוו אותנו לאורך כל הדרך.

ברור שכל ההתחלות קשות. קשה להיות סטודנט בארץ הזו וקשה עוד יותר לצאת לשוק העבודה כאשר המצב הביטחוני, הכלכלי והמורל הלאומי, ירודים כל-כך ואין כל צפי ברור להתאוששות עתידית. החיים, שחשבנו שהם יפים כל-כך וטומנים בחובם פוטנציאל רב כל-כך, הופכים מיום ליום למלחמת קיום בארץ. המושגים המופשטים שגדלנו וחונכנו עליהם, נהפכו לברורים וחדים מאוד. בחיי היומיום שלנו אנו חווים מאבקים רבים שבינם לבין צדק, שוויון, אחווה, חברות, דאגה, רווחה אין ולא כלום.

הכותרות המביאות לנו את החדשות מכל תחומי החיים מצביעות על כך שהחברה הישראלית רחוקה מלהיות חברה צודקת כרחוק מזרח ממערב.

אנחנו יושבים בביתנו מתבוננים בתמונות, מקשיבים למילים

